

Rok 1913.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXII. — Wydana i rozesłana dnia 1. sierpnia 1913.

Treść: (№ 151—158.) 151. Ustawa, dotycząca uwolnienia rzezi z konieczności od podatku od mięsa. — 152. Rozporządzenie w celu wykonania ustawy z dnia 6. lipca 1913, dotyczącej uwolnienia rzezi z konieczności od podatku od mięsa. — 153. Obwieszczenie, dotyczące świadectw żeńskiej szkoły przemysłowej dla szycia bielizny i krawiectwa, należącej do Stowarzyszenia dla rozszerzenia wykształcenia kobiet i zawodów kobiecych w Badeniu. — 154. Rozporządzenie, którem ustanawia się kwotę nadającego się do fasonowania wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego dla nowo utworzonego dziekanatu w Olpinach w rzymsko-katolickiej diecezji przemyskiej. — 155. Obwieszczenie, dotyczące zmiany licznych postanowień ewangelickiej ustawy kościelnej z dnia 9. grudnia 1891. — 156. Rozporządzenie, dotyczące się prawa Zakonu udzielnego kawalerów maltańskich do pozbywania i obciążania jego majątku nieruchomego. — 157. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Schalkhof do ekspedycji wywozowej cukru. — 158. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906 i objaśnień do taryfy celnej.

151.

Ustawa z dnia 6. lipca 1913, dotycząca uwolnienia rzezi z konieczności od podatku od mięsa.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

§ 1.

Zmieniając częściowo §§ 1., 3. i 5. ustawy z dnia 16. czerwca 1877, Dz. u. p. Nr. 60, „o podatku spożywczym od mięsa poza miejscami, uznaniem za zamknięte pod względem poboru podatku spożywczego“, uwalnia się osoby, nie należące do przedsiębiorców przemysłowych, wymienionych w § 1., l. 1. lit. a tej ustawy, ze względu na tego rodzaju rzezie, które na zasadzie oględzin bydła i mięsa (§ 13., ustęp 3., ustawy z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 177) przedstawiają się jako rzezie z konieczności, od uiszczania przypadającego według ustawy o podatku od mięsa podatku od bicia bydła i odpłatnego pozbywania świeżego mięsa, uzyskanego przy biciu bydła z konieczności.

§ 2.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1913.

§ 3.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi skarbu w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Bad Ischl, dnia 6. lipca 1913.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Zaleski wkr.

Zenker wkr.

152.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i rolnictwa z dnia 9. lipca 1913, w celu wykonania ustawy z dnia 6. lipca 1913, Dz. u. p. Nr. 151, dotyczącej uwolnienia rzezi z konieczności od podatku od mięsa.

1. Według § 1. ustawy z dnia 6. lipca 1913, Dz. u. p. Nr. 151, dotyczącej uwolnienia rzezi z konieczności od podatku od mięsa, uwalnia się osoby, nie należące do przedsiębiorców przemysłowych, wymienionych w § 1., l. 1., lit. a, ustawy o podatku od mięsa z dnia 16. czerwca 1877, Dz. u. p. Nr. 60

(„rzeźnicy, masarze, restauratorzy, traktyernicy i w ogóle osoby, trudniące się w sposób przemysłowy odpłatnym pozbywaniem mięsa surowego lub przyrządzonego“), ze względu na tego rodzaju rzezie, które na zasadzie oględzin bydła i mięsa (§ 13., ustęp 3., ustawy z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 177) przedstawiają się jako rzezie z konieczności, od uiszczania przypadającego według ustawy o podatku od mięsa podatku od bicia bydła i odpłatnego pozbywania świeżego mięsa, uzyskanego przy biciu bydła z konieczności (§ 2. ustawy o podatku od mięsa).

„Pobór“ mięsa, uzyskanego przy rzeziach z konieczności, bez względu na to, czy mięso to jest świeże czy przyrządzone, podlega nadal opłacie podatku, o ile zachodzą warunki, przepisane dla obowiązku opłaty podatku od poboru (§ 1., l. 2., ustawy o podatku od mięsa).

2. Za rzezie z konieczności należy uważać te rzezie, na które posiadacz zwierzęcia decyduje się z tego powodu, że spostrzeżone na zwierzęciu objawy chorobowe, choćby nawet nie wskazywały na istnienie choroby zaraźliwej, wywołują przecież obawę, że zwierzę całkiem lub częściowo straci na wartości, a posiadacz chce o ile możliwości stracie tej zapobiec; nie stanowi tu różnicy, czy posiadacz zwierzęcia osobiście dokona zabicia i poćwiertowania zwierzęcia, czy też zleci dokonanie tego komu innemu, o ile tylko rzeź i pozbycie odbywa się na rachunek posiadacza zwierzęcia.

3. Organa, którym poruczono oględziny bydła i mięsa, winny w każdym przypadku, kiedy się dokonuje rzezi, stwierdzić u osób, nie należących do przedsiębiorców przemysłowych, wymienionych w § 1., l. 1., lit. a, ustawy o podatku od mięsa, o ile strona zamierza sprzedać świeże mięso, czy zachodzi rzeź z konieczności (punkt 2.), a jeżeli tak jest istotnie, umieścić wzmiankę o tem na kartce oględzin, wystawionej przy oględzinach.

4. Zgłaszanie rzezi z konieczności, wolnej od podatku, lub wolnego od podatku pozbywania uzyskanego z niej świeżego mięsa, nie jest przepisane.

5. Osoby, które po dniu 31. grudnia 1912 za uiszczeniem podatku od mięsa według taryfy dokonały rzezi z konieczności, względnie pozbycia uzyskanego z niej świeżego mięsa a którym obecnie przysługuje uwolnienie od podatku, winny zgłosić swoje roszczenia o zwrot u władzy skarbowej I. instancji.

6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Zaleski wlr.

Zenker wlr.

153.

Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 17. lipca 1913,

dotyczące świadectw żeńskiej szkoły przemysłowej dla szycia bielizny i krawiectwa, należącej do Stowarzyszenia dla rozszerzenia wykształcenia kobiet i zawodów kobiecych w Badenie.

Na zasadzie § 14. d. ustęp 3., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, względnie rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 26. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 180, przyjmuje się żeńską szkołę przemysłową dla szycia bielizny i krawiectwa, należąca do Stowarzyszenia dla rozszerzenia wykształcenia kobiet i zawodów kobiecych w Badenie, do spisu tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa zastępują przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, dowód prawidłowego ukończenia nauki.

Trunka wlr.

Schuster wlr.

154.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty oraz Ministra skarbu z dnia 18. lipca 1913,

którem ustanawia się kwotę nadającego się do fasonowania wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego dla nowo utworzonego Dziekanatu w Olpinach w rzymsko-katolickiej dycjezy przemyskiej.

Uzupełniając rozporządzenie ministeryalne z dnia 19. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 107, ustanawia się kwotę wydatków dziekańskich, które w zeznaniach dochodu, składanych według ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, należy uznawać za wydatek, dla nowo utworzonego Urzędu dziekańskiego w Olpinach w rzymsko-katolickiej dycjezy przemyskiej w kwocie 240 (dwieście czterdzieści) koron rocznie, a to niezależnie od zbadania kwestyi, czy odnośnemu proboszczowi, któremu poruczono prowadzenie spraw dziekańskich, należy się w ogóle w myśl powołanej ustawy uzupełnienie

kongruy z funduszu religijnego, względnie z państwowej dotacji tegoż funduszu.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15. grudnia 1911.

Zaleski wlr.

Hussarek wlr.

155.

Obwieszczenie Ministerstwa wyznań i oświaty z dnia 24. lipca 1913,

dotyczące zmiany licznych postanowień ewangelickiej ustawy kościelnej z dnia 9. grudnia 1891.

Dz. u. p. Nr. 4 z roku 1892.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 11. lipca 1913 udzielić najlaskawiej monarszego potwierdzenia licznym przez ewangelickie generalne synody augsburskiego i helweckiego wyznania w r. 1907 uchwalonym zmianom postanowień ewangelickiej ustawy kościelnej z dnia 9. grudnia 1891, Dz. u. p. Nr. 4 z roku 1892, a to na podstawie § 9. cesarskiego patentu z dnia 8. kwietnia 1861, Dz. u. p. Nr. 41, i stosownie do § 136, 1, tej ustawy kościelnej.

Mają tedy poniżej podane ustępy tej ustawy kościelnej brzmiąc tak, jak następuje:

„§ 11.

Utrata zdolności do objęcia urzędu pociąga za sobą natychmiast utratę urzędu samego, bez względu na to, czy tenże jest dożywotni, czy ograniczony do pewnego oznaczonego czasu. Wyjątki może tylko ustanawiać ustawa kościelna (§§ 91, s, ustęp 2, 110 c, ustęp 2 i 138, ustęp 2).

Kto w łonie jakiegokolwiek organu rządu kościelnego przyjął funkcję, opartą na wyborze na pewien oznaczony czas, nie jest, o ile zdolność jego trwa nadal, już wskutek samego upływu odnośnego czasu, uwolnionym od tej funkcji; ustawowo jest dopiero od tej chwili uwolniony, gdy przepisany wybór ponowny uzyska prawomocność.

§ 14., nowy ustęp piąty:

Postanowienia te należy analogicznie stosować także do zmian, zachodzących w odgraniczeniu pomiędzy zborom macierzystym i zborom filialnym (§ 16.).

§ 16., ustęp drugi:

Każdy zbór macierzysty i każdy zbór filialny winien dla zarządu swoich szczególnych spraw

wybrać presbyterstwo, a jeżeli liczy więcej jak 500 dusz, zastępstwo zboru. Zborom, liczącym mniej niż 500 dusz, pozostawia się do woli wybór zastępstwa zboru.

§ 17., ustęp pierwszy:

Stacye kaznodziejskie można zakładać dla członków zboru daleko od miejsca kościoła mieszkających za zgodą proboszcza i prezbyterstwa, jakoteż właściwego seniora (§ 79). O tem powinien senior zawiadomić właściwą władzę polityczną, tudzież w drodze superintendentury naczelną radę kościelną. Względem zmian, zachodzących ewentualnie w odgraniczeniu okręgów dla stacyi kaznodziejskich, istniejących w obrębie tego samego zboru parafialnego, należy analogicznie stosować postanowienia § 14. z tem nadmienieniem, że rozstrzygnięcie wydaje wydział senioralny, a o prawomocnem rozstrzygnięciu należy zawiadomić właściwą polityczną władzę powiatową.

§ 23.

Uprawnionymi do głosowania członkami zboru są ci mężcy członkowie jego (§ 21.), którzy odpowiadają wymaganiom kościelnym (§ 22., 2), skończyli 24. rok życia i tam, gdzie datki na utrzymanie są potrzebne albo przyjęte zwyczajem płacili je regularnie przynajmniej za oba ostatnie ubiegłe lata. Przynależnych do zboru, którzy przenieśli się z okręgu innego zboru, winno presbyterstwo na ich prośbę, jeżeli zachodzą wszystkie inne warunki, natychmiast przyjąć do spisu członków zboru, uprawnionych do głosowania, jeżeli wykażą, że w tym zborze, do którego w ostatnim czasie należeli, mieli prawo głosowania, a w tym zborze, w którym obecnie mieszkają, płacą datek na utrzymanie za rok bieżący. W nowo założonych zborach są uprawnionymi do głosowania ci wszyscy członkowie, którzy posiadali prawo głosowania w tym zborze, do którego należeli poprzednio przed założeniem nowego zboru. Zborom, nie pobierającym dodatków według złotego reńskiego podatkowego albo na podstawie oszacowania przez władzę kościelną, wolno jest ustanowić na zasadzie lokalnego statutu (§ 25) liczbą wysokość datku, od którego zawisło prawo głosowania.

Proboszcze, wikaryusze (pomocnicy parafialni) i stale ustanowieni kierownicy szkół, tudzież nauczyciele szkół ewangelickich uprawnieni są do głosowania z mocy swego urzędu.

§ 35.

Proboszczom, którzy stali się niezdolnymi do służby a nie przechodzą w stan spoczynku, tudzież proboszczom, którzy nie mogą już spełniać wszystkich obowiązków swojego urzędu, wolno jest w porozumieniu z zastępstwem zboru (zebraniem), a tam, gdzie

sprawa ta przydzielona została do zakresu czynności presbyterstwa (§ 67.), w porozumieniu z temże zlecić sprawowanie ich urzędu w całości lub w części wikaryuszom (wikaryuszom osobistym).

Wybór wikaryusza osobistego należy do presbyterstwa, jeżeli proboszcz sam ponosi wydatek na płacę wikaryusza, jeżeli jednak zbor płacę wikaryusza całkiem lub po części wziął na siebie, do zastępstwa zboru (§ 66., 1), a to tak w pierwszym jak w drugim wypadku w porozumieniu z proboszczem.

Od tych wikaryuszów osobistych różnią się:

- a) stali wikaryusze parafialni, których ustanawiają zbory, aby zadosyć uczynić potrzebie trwałego pomnożenia sił urzędowych parafialnych (§ 37.);
- b) wikaryusze superintendencyalni i wikaryusze senioralni, powołani do wspierania superintendenta, względnie seniora według ich wskazówek a to tak przy czynnościach, połączonych z urzędem parafialnym, jak też przy czynnościach kancelaryi superintendencyalnej, względnie senioralnej (§ 105., 3 i § 87.);
- c) kaznodzieje wędrowni.

Stałych wikaryuszów parafialnych wybiera zbor w podobny sposób jak proboszczów (§ 41.).

Wyboru wikaryuszów superintendencyalnych i wikaryuszów senioralnych dokonuje zastępstwo zboru (§ 66., 1) w porozumieniu z superintendentem, względnie seniorem.

Jeżeli stały wikaryusz parafialny albo wikaryusz osobisty powołany zostaje wyłącznie do sprawowania czynności duszpasterskich w zborze filialnym i tenże zbor ponosi sam wydatek na jego płacę, wtedy przysłuży też tylko temu zborowi prawo wyboru po myśli powyższych postanowień. Wybrać atoli wolno tylko kandydata, przeciw któremu proboszcz i presbyterstwo zboru parafialnego przed wyborem nie podnieśli zarzutów.

Dla wyboru kaznodziei wędrownych, jakoteż dla ich zakresu działania obowiązują postanowienia odnośnych statutów, które podlegają potwierdzeniu naczelnej rady kościelnej.

Wszyscy wikaryusze stoją pod nadzorem proboszcza (względnie superintendenta albo seniora), który za przepisane sprawowanie czynności urzędowych jest odpowiedzialnym; wikaryusz nie nabywa w żadnym razie prawa do następstwa w urzędzie parafialnym.

Wszyscy wikaryusze i kaznodzieje wędrowni potrzebują potwierdzenia naczelnej rady kościelnej (§ 45.), które należy zasięgać w tej samej drodze jak przy powołaniu proboszcza.

§ 36.

Proboszcze, stali wikaryusze parafialni i kaznodzieje wędrowni, tudzież odnośne zbory (§ 4.) są obowiązane przystąpić do zakładu pensyjnego ewangelickiego kościoła a. i h. w. w Austrii lub do istniejącego ewentualnie funduszu pensyjnego dla proboszczów swojej dyecezyi, tudzież do funduszu pensyjnego dla wdów i sierot po proboszczach swojego senioratu lub swojej dyecezyi, gdzie fundusz taki jest założony. a to stosownie do postanowień statutu tych zakładów.

§ 37.

Proboszczów, stałych wikaryuszów parafialnych i kaznodziei wędrownych wybiera się na czas życia.

Dla usystemizowania nowych posad proboszczów lub stałych wikaryuszów parafialnych (§ 66., 1) jest potrzebne pozwolenie naczelnej rady kościelnej, o które ma presbyterstwo postarać się w drodze instancyi w porozumieniu z urzędem parafialnym wykazując zapewnione środki, wystarczające na trwałą dotację nowej posady.

§ 38., ustęp ostatni:

Urząd wikaryuszów osobistych gaśnie nadto, skoro upływie ustanowiony wokacyą termin wypowiedzenia, licząc od czasu wypowiedzenia przez presbyterstwo, uskutecznionego w porozumieniu z proboszczem, a jeżeli wikaryusz osobisty powołany został z ograniczeniem do pewnego oznaczonego czasu, z upływem tego czasu. Oprócz tego gaśnie urząd tak wikaryuszów osobistych, jak wikaryuszów superintendencyalnych (§ 87., ustęp ostatni) z zawakowaniem urzędu parafialnego albo superintendenty, względnie z zmianą miejsca siedziby tej ostatniej. Wikaryusz superintendencyalny powinien atoli podczas wakowania superintendenty wspierać zastępcę superintendenta podług jego nakazów tak w czynnościach, połączonych z jego urzędem parafialnym jak i w czynnościach kancelaryi superintendencyalnej a wikaryusz osobisty może aż do obsadzenia urzędu parafialnego sprawować wszystkie obowiązki urzędu parafialnego podług nakazu i pod odpowiedzialnością administratora, jeżeli zbor ponosi dalej wydatek na tegoż płacę.

§ 49.

W każdym zborze należy wybrać presbyterstwo.

Presbyterstwo składa się z proboszcza lub proboszczów zboru, z ustanowionego ewentualnie stałego wikaryusza parafialnego lub wikaryusza superintendencyalnego (§§ 35. 87. i 105., 2), z stale ustanowionego kierownika szkoły, jeżeli nie jest ustanowione osobne przełożenie szkolne, i z pewnej liczby przez zbor wybranych członków (presbyterów, starszych kościoła) (§ 24., 2 i 3).

Jeżeli zbor utrzymuje więcej szkół, oznacza presbyterstwo, który z stałe ustanowionych kierowników szkół wstępuje w tym wypadku jako członek do presbyterstwa.

W razie zawakowania urzędu parafialnego jest administrator członkiem presbyterstwa.

Stali wikaryusze parafialni zborów filialnych mają prawo zasiadania i głosowania w ich presbyterstwie.

Gdzie dla spraw szkolnych jest ustanowiony (§ 25.) osobny wydział, składający się z duchownych i świeckich członków (przełożeniem szkolne), powinni do niego należeć stałe ustanowieni kierownicy wszystkich przez zbor utrzymywanych szkół.

§ 51.

Presbyterstwo jest przełożeniem zboru, które winno zbor na zewnątrz zastępować i bezpośrednio zarządzać sprawami zboru, z wyjątkiem tych, które samodzielnie należą do urzędu parafialnego jako takiego (§ 29.).

Do jego zakresu działania należy w szczególności:

1. ....

6. udzielanie wypowiedzi wikaryuszom osobistym (§ 38.) i prowizorycznie ustanowionym nauczycielom, powoływanie krajowców na nauczycieli pomocniczych celem tymczasowego objęcia przez nich opróżnionych posad nauczycielskich i uwalnianie tychże, jakoteż powoływanie i wydalenie organistów, kantorów, sług kościelnych itd.;

7. ....

§ 64.

Prawo wyboru proboszczów i stałych wikaryuszów parafialnych przysługuje w każdym zborze ogółowi wszystkich do głosowania uprawnionych członków.

Inne całemu zborowi przysługujące prawa wykonuje w mniejszych zborach, których liczba dusz nie wynosi więcej jak 500 i które nie wybierają zastępstwa zboru, ogół wszystkich uprawnionych do głosowania członków, zebranie zboru. w większych zaś zborach, liczących więcej jak 500 dusz i w mniejszych zborach, liczących mniej jak 500 dusz, lecz wybierających zastępstwo zboru, to zastępstwo zboru, wybrane przez zebranie zboru. Liczba członków zastępstwa zboru wynosi w zborach, liczących poniżej 500 dusz 20—30, w zborach, liczących 500—1000 dusz 30—40, ponad 1000 do 2500 dusz 40—60, ponad 2500—5000 dusz 60—80 a w zborach, liczących ponad 5000 dusz 80—100. Na większą albo mniejszą liczbę członków może zezwolić wydział superintendencyalny na wniosek zastępstwa zboru, uchwalony większością dwu trzecich.

Proboszcz lub proboszczowie zboru, ustanowiony ewentualnie stały wikaryusz parafialny (§ 49., ustęp 5.) lub wikaryusz superintendencyalny (§ 87.) i każdy stałe ustanowiony kierownik szkoły przez zbor utrzymywanej są z mocy urzędu swego członkami zastępstwa zboru.

§ 66.

Do zakresu działania zastępstwa zboru należy:

1. systemizowanie nowych posad proboszczów i stałych wikaryuszów parafialnych (§ 37.), wybór wikaryuszów superintendencyalnych (§ 87.) i (w wypadkach, określonych dokładniej w § 35.) wikaryuszów osobistych, tudzież wybór członków presbyterstwa;

2. zakładanie i zniesienie szkół lub poszczególnych klas (§ 18.) tudzież wybór stałych i prowizorycznych nauczycieli (§ 145.), o ile wybór ten i ustanawianie płacy dla nauczycieli nie zostało poruczone istniejącemu ewentualnie przełożeniu szkolnemu (§ 49.);

3. ....

§ 76., nowy ustęp czwarty.

Za przyzwoleniem wydziału superintendencyalnego wolno jednak nie dokonywać ponownego wyboru wymienionych korporacji w połowie co trzy lata, w tych zborach, w których zastępstwo zboru na wnioski presbyterstwa ze względu na szczególne stosunki miejscowe poweźmie taką uchwałę większością dwóch trzecich.

§ 87., nowy ustęp czwarty:

W senioratach, liczących więcej jak dwadzieścia zborów parafialnych, ma senior prawo mieć wikaryusza senioralnego (§ 35.), którego należytość funkcyjną wypłaca się z dotacyi państwowej (§ 162.). Wszystkie postanowienia, obowiązujące wikaryuszów superintendencyalnych, należy odpowiednio stosować także do wikaryuszów senioralnych.

§ 88.

1. Wydział senioralny składa się z seniora jako przewodniczącego, konseniora i kuratora senioralnego, tudzież w danym razie z reprezentanta szkoły.

2. ....

5. Jeżeli przy zakładach szkolnych ewangelickich w senioracie istniejących jest stałe ustanowionych przynajmniej pięciu nauczycieli, wówczas wybiera zebranie senioralne do wydziału senioralnego z pośród stałe ustanowionych nauczycieli odnośnego wyznania w swoim okręgu jednego reprezentanta szkoły i zastępcę tegoż na czas sześcioletni. Reprezentant szkoły ma tylko przy rozprawach,

dotyczących spraw szkolnych, prawo zasiadania i głos doradczy. W razie przeszkody wyręcza go zastępca.

6. Konsenior, kurator senioralny, reprezentant szkoły, tudzież zastępcy tychże sprawują swój urząd bezpłatnie i są po upływie czasu swych funkcyj znowu wybieralnymi.

§ 90.

Zebanie senioralne składa się:

1. ....

4. Dalej wybierają na zebranie senioralne stale ustanowione siły nauczycielskie wszystkich jedno- do trzechklasowych ewangelickich szkół ludowych senioratu z pośród swoich członków jednego, względnie w tym wypadku, jeżeli niema w senioracie żadnej do odnośnego wyznania należącej szkoły średniej, seminarium nauczycielskiego, szkoły wydziałowej lub przynajmniej czteroklasowej szkoły ludowej a w jedno- do trzechklasowych szkołach ludowych jest stale ustanowionych przynajmniej pięć sił nauczycielskich, dwóch męzkich reprezentantów odnośnego wyznania.

Wybór odbywa się, o ile to możliwe, na zebraniu nauczycieli, które zwołuje senior, w innym zaś razie w ten sposób, że senior doręczy każdej sile nauczycielskiej, ustanowionej stale przy jedno- do trzechklasowych szkołach ludowych senioratu, spis wszystkich wybieralnych nauczycieli odnośnego wyznania, ustanowionych stale przy takich szkołach w senioracie, z tem wezwaniem, żeby w ciągu pewnego, przez seniora ustanowionego czasu pi- semnie wymieniła tego nauczyciela, którego wybiera na posła (względnie wymieniła obu nauczycieli, których wybiera na posłów). Po upływie terminu wyborczego przeprowadza senior za przybraniem dwu nauczycieli, ewentualnie jednego nauczyciela i jednego presbytera, skrutynium i wystawia wybranemu (względnie wybranym) według § 8. certyfikat wyborczy.

5. Dla posłów, oznaczonych pod liczbami 2., 3. i 4., których powinno się dla każdego zebrania osobno wybierać, należy wybrać zastępców; ponowny wybór jest dozwolony.

§ 91.

Zakres działania zebrania senioralnego stanowią obrady nad wspólnymi sprawami zastą- pionych w niem poszczególnych zborów oraz ich uchwalanie. Tu należy, pomijając prawo określone w § 98., w szczególności:

1. ....

8. Dalej powinno ono wybrać z pośród swoich członków seniora, konseniora, kuratora senioralnego

i zastępców tychże, tudzież w danym razie z pośród stale w jego okręgu ustanowionych nauczycieli od- nośnego wyznania reprezentanta szkoły w wydziale senioralnym i jego zastępcę, jakoteż posłów na ze- branie superintendentyalne i zastępców tychże, a to zawsze z upływem czasu ich funkcyj (§§ 86., 88., 2—3, 108., 3).

Kurator senioralny i jego zastępca zatrzymują powierzone sobie przez zebranie senioralne mandaty aż do zgromadzenia się następnego zebrania także wówczas, jeżeli urząd ich jako presbytera skończył się a oni nie zostali znowu wybrani do presbyterstwa.

9. ....

§ 104.

1. Wybieralnym na urząd superintendenta jest każdy senior i każdy instalowany i w urzędzie po- zostający proboszcz dyecezyi. Jego siedziba para- fialna jest na czas jego funkcyonowania siedzibą urzędową superintendenta.

2. Superintendencie mogą uchwalić stałą siedzibę urzędową. ....

§ 106.

1. Wydział superintendentyalny składa się z superintendenta jako przewodniczącego, zastępcy superintendenta i kuratora superintendentyalnego, tudzież w danym razie z reprezentanta szkoły.

2. ....

5. Jeżeli przy ewangelickich zakładach szkol- nych, w dyecezyi istniejących, jest w superintenden- cyach, podzielonych na senioraty, stale ustanowionych przynajmniej dziesięciu, w superintendencjach zaś, nie mających owego podziału, przynajmniej pięciu nauczycieli, wówczas wybiera zebranie superinten- dencyalne do wydziału superintendentyalnego z po- śród stale ustanowionych nauczycieli odnośnego wyznania w swoim okręgu jednego reprezentanta szkoły i zastępcę jego na czas sześcioletni. Repre- zentant szkoły ma prawo zasiadania i głos doradczy tylko przy rozprawach, dotyczących spraw szkol- nych. W razie doznania przez tegoż przeszkody wstępuje w jego miejsce zastępca. Reprezentant szkoły w wydziale superintendentyalnym nie może równocześnie należeć do wydziału senioralnego.

6. Zastępca superintendenta, kurator super- intendencyalny i reprezentant szkoły, tudzież zastępcy ich sprawują swój urząd bezpłatnie i można ich znowu wybrać po upływie czasu ich funkcyj.

7. Jako zastępujący superintendenta w przy- dzielonym temuż samodzielnym zakresie działania (§ 101.) potrzebuje zastępca superintendenta i za- stępca tegoż potwierdzenia ministerstwa. Zastępca

superintendenta nie może równocześnie sprawować urzędu konsentora.

§ 108.

Zebranie superintendencjalne składa się:

1. ....

6. Dalej mają wybrać na zebranie superintendencjalne stale ustanowione siły nauczycielskie wszystkich ewangelickich szkół wydziałowych i ludowych dyccezyi z pośród swoich członków jednego, względnie w wypadku, jeżeli w superintendencji niema żadnej do odnośnego wyznania należącej szkoły średniej lub seminaryum nauczycielskiego a przy szkołach wydziałowych i ludowych jest stale ustanowionych przynajmniej dziesięć sił nauczycielskich, dwóch męzkich reprezentantów odnośnego wyznania.

Wybór rozpisuje superintendent a tak do rozpisania jak do aktu wyboru należy analogicznie stosować postanowienia § 90., 4.

7. ....

§ 110., c.

zebranie superintendencjalne wybiera..... z świeckich członków zebrania kuratora superintendencjalnego i zastępcę tegoż. tudzież w danym razie z pośród stale ustanowionych nauczycieli odnośnego wyznania w okręgu superintendencjalnym reprezentanta szkoły w wydziale superintendencjalnym i jego zastępcę, tudzież posłów na synod generalny (§ 125., 2) i zastępców tychże, a to każdego, z wyjątkiem superintendenta, na sześć lat.

Kurator superintendencjalny i jego zastępca zatrzymują powierzone sobie przez zebranie superintendencjalne mandaty aż do zgromadzenia się następnego zebrania także wtedy, gdy urząd ich jako presbyterów ustał a oni nie zostali znowu wybrani do presbyterstwa.

§ 125.

Synod generalny składa się:

1. ....

2. z seniora i jednego świeckiego posła każdego senioratu, którego zebranie superintendencjalne powinno wybrać z należących do wyznania świeckich członków odnośnego zebrania senioralnego.

Jeżeli seniorat obejmuje więcej jak piętnaście zborów parafialnych, wówczas wysła on na synod generalny oprócz tego jeszcze jednego duchownego i jednego świeckiego członka, których ma wybrać zebranie superintendencjalne.

W superintendencjach bez senioratów należy wybrać na posłów synodalnych jeszcze jednego

księdza i jednego świeckiego członka odnośnego wyznania z pośród zebrania superintendencjalnego;

3. ....

§ 130.

Synod generalny wybiera z pośród swoich członków swojego prezydenta, dwu zastępców tegoż i swoich sekretarzy.....

§ 136.

1. Uchwały synodu generalnego, dotyczące ustawodawstwa kościelnego (§ 133., 1), potrzebują dla swojej prawomocności Najwyższej sankcyi (§ 9., patent cesarski z dnia 8. kwietnia 1861), i z tego powodu należy je udzielić Ministerstwu z opinią naczelnego rady kościelnej. Dla ważności uchwał synodów generalnych, dotyczących statutu zakładu pensyjnego ewangelickiego kościoła a. i h. w. w Austrii (§§ 36. i 145., 6) potrzebne jest przyzwolenie Ministerstwa.

2. ....

§ 145.

1. Ewangelickie szkoły ludowe (względnie szkoły wydziałowe) podlegają, nie uwłaczając państwowemu prawu nadzoru, w porządku kościelnym dozorowi i kierownictwu przedewszystkiem proboszczów i presbyterstw (§§ 29., 2, 51., 3), potem seniorów (§ 84., 2) i superintendentów (§ 101., 2).

2. Dla wyboru i potwierdzenia nauczyciela w ewangelickich szkołach ludowych (względnie szkołach wydziałowych) potrzeba oprócz kwalifikacyi nauczycielskiej, przepisanej ustawami państwowemi, i nieskazitelności moralnej, aby tenże należał do kościoła ewangelickiego jednego lub drugiego wyznania i okazywał kościelne przekonania. Także posady nauczycieli pobocznych (nauczycieli gimnastyki lub pisania itd.) w ewangelickich zakładach naukowych z większem gronem nauczycielskiem mają być obsadzone, o ile możności, tylko ewangelikami.

Ubiegający się o posadę nauczyciela w ewangelickiej szkole ludowej, którzy nie ukończyli ewangelickiego seminaryum nauczycielskiego albo nie złożyli ewangelickiego egzaminu z religii przed ustanowioną przez państwo komisją egzaminacyjną, muszą poddać się egzaminowi z nauki religii, który przedsięwzięcie superintendent lub delegowany przez niego senior albo proboszcz wedle potrzeby za przybraniem innych odpowiednich mężów fachowych.

3. Po przeprowadzeniu wyboru (§ 66., 2) winno presbyterstwo (przełożęństwo szkolne) natychmiast zawiadomić wybranego przez przesłanie

mu listu powołującego (wokacyi) a po otrzymaniu pisemnej deklaracji przyjęcia prosić bezzwłocznie w drodze instancyi o jego potwierdzenie, załączając list powołujący, protokół wyborczy i dokumenty, dotyczące osoby wybranego.

4. W liście powołującym należy przytoczyć z jednej strony wszystkie szczególne obowiązki, z drugiej zaś strony prawa wybranego, w szczególności co do jego poborów aktywalnych i emerytury, tudzież zaopatrzenia pozostałych po nim osób.

Gminy powinny wedle możności postarać się o to, aby dochody służbowe nauczycieli nie były niższe od dochodów, ustanowionych ustawą krajową dla nauczycieli publicznych w szkołach tej samej kategorii. Tak samo nie powinno się, o ile to jest możliwe, zobowiązywać nauczycieli do większej liczby godzin nauki w tygodniu jak w publicznych szkołach takiej samej kategorii w odnośnym kraju, a nadobowiązkową pracę należy podług możności osobno wynagradzać.

5. Dla ważności listu powołującego jest potrzebne, aby, o ile chodzi o systemizowaną posadę nauczycielską, nie zawierał on ani obniżenia dochodów (§ 66., 3) ani ograniczenia powołania na pewien czas, jakoteż z drugiej strony, aby wybrany zobowiązał się, że posadę szkolną w danym razie opuści tylko z końcem roku szkolnego i za poprzedniem kwartalnym wypowiedzeniem.

Uwzględniając zachodzące w pojedynczych zborach szczególne stosunki, może naczelna rada kościelna wyjątkowo pozwolić na wystawianie listów powołujących na systemizowane posady nauczycielskie z ograniczeniem na pewien czas, względnie z zastrzeżeniem prawa wypowiedzenia dla gminy. Jednakowoż umowa służbowa może ulec rozwiązaniu zawsze tylko z końcem roku szkolnego.

6. Tak nauczyciele obejmujący posadę jak i odnośne gminy są obowiązane przystąpić do zakładu pensyjnego ewangelickiego kościoła a. i h. w. w Austrii lub do istniejącego ewentualnie funduszu pensyjnego dla nauczycieli odnośnej diecezji, tudzież do funduszu pensyjnego dla wdów i sierot po nauczycielach odnośnej diecezji lub senioratu, gdzie tenże jest utworzony, a to stosownie do statutu odnośnego zakładu.

7. Potwierdzenie nauczycieli w ewangelickich powszechnych szkołach ludowych uskutecznia superintendent zawiadomieniem naczelnej rady kościelnej, potwierdzenie nauczycieli w ewangelickich szkołach wydziałowych uskutecznia naczelna rada kościelna. W obu wypadkach powinna władza kościelna, powołana do potwierdzenia, zbadać, czy wybór odbył się w sposób przepisany i czy osoba

wybranego, jakoteż list powołujący odpowiadają wymaganiom ustawy kościelnej i podług tego winna władza ta albo odmówić potwierdzenia, podając powody, albo w razie, jeżeli wybrany jest krajowcem, porozumieć się poprzednio w drodze służbowej względem jego potwierdzenia z odnośną władzą szkolną.

Jeżeli ta ostatnia oświadczy, że przeciw zamierzonemu potwierdzeniu nie podnosi ze swej strony żadnego zarzutu, albo jeżeli od niej nie nadejdzie żadne oświadczenie w tym względzie w ciągu 45 dni, licząc od nadejścia doniesienia o wyborze, wówczas można orzec potwierdzenie.

W razie wybrania odpowiednio uzdatnionego cudzoziemca należy przed potwierdzeniem zażądać zezwolenia na jego powołanie w Ministerstwie wyznań i oświaty.

Jeżeli wybrany posiada tylko zagraniczne świadectwo uzdolnienia do nauczania, należy najprzód w drodze instancyi kościelnych zażądać również po myśli § 70. 1 państwowej ustawy szkolnej w Ministerstwie wyznań i oświaty uznania uzdolnienia tegoż do nauczania.

8. Po uzyskaniu potwierdzenia wprowadza nauczyciela uroczyście w urząd przewodniczący presbyterstwa (przełożęństwa szkolnego).

9. Kto ubiegał się o posadę nauczyciela musi przyjąć wybór, który padł na niego. Jeżeli go nie przyjmie albo ustąpi z powierzonego mu urzędu przed upływem trzech lat, wówczas winien jest wynagrodzić koszta wyboru, które ustanowi wydział senioralny.

10. Nauczyciel obowiązany jest sumiennie sprawować urząd powierzony, wychowywać działość szkolną w duchu ewangelickiej nauki i w wierności dla cesarza i ojczyzny, ściśle przestrzegać wszystkich ustawowych postanowień i zleceń swych przełożonych, wstrzymać się od jakiegokolwiek nadużywania szkoły i swego stanowiska w niej, popierać według sił interes szkoły i gminy oraz przestrzegać wzorowego sposobu życia.

Jest on obowiązany do pilnego spożytkowania dostarczonych sobie środków i wskazówek dla swojego wykształcenia, natomiast do wstrzymywania się od wszystkich zatrudnień pobocznych, o ile one sprzeciwiają się godności jego urzędu albo powodują zaniebdania i przeszkody w urzędzie.

11. Posada stałego nauczyciela opróżnia się:

- a) przez jego śmierć;
- b) przez dobrowolne złożenie urzędu;
- c) przez wystąpienie z kościoła;
- d) przez prawomocne orzeczenie dyscyplinarne, orzekające usunięcie z urzędu;
- e) przez przeniesienie nauczyciela w stan spoczynku na jego własną prośbę albo wskutek trwałej niezdolności do spełniania służby;

f) w wyjątkowym pod liczbą 5. przewidzianym wypadku wystawienia listu powołującego z ograniczeniem do pewnego czasu albo z zastrzeżeniem wypowiedzenia, z upływem odnośnego roku szkolnego.

Dla skuteczności prawnej dobrowolnego złożenia urzędu potrzeba zawsze zezwolenia ze strony tej władzy kościelnej, która dała potwierdzenie.

W razie zaistnienia stosunków, zasługujących na szczególne uwzględnienie, może wydział superintendencjalny wyjątkowo zezwolić na to, aby rezygnacja stała się skuteczną w ciągu roku szkolnego.

12. O opróżnieniu posady nauczycielskiej, względnie o wniesieniu wypowiedzenia winno presbyterstwo (przełożęństwo szkolne) natychmiast donieść seniorowi. Zarazem jest ono obowiązane do wydania potrzebnych zarządzeń celem obsadzenia opróżnionej posady, względnie tymczasowego zastępstwa.

13. Jeżeli nauczyciel zmarły w czynnej służbie pozostawi wdowę lub dzieci niżej 18 lat liczące, wówczas pobierają oni dalej placę, inne umową ustanowione dochody a w szczególności korzystają z mieszkania w naturze przez trzy miesiące licząc od dnia śmierci nauczyciela. Gmina może prawo do mieszkania wykupić od nich za kwotę pieniężną, która ma być zatwierdzona przez wydział senioralny.

14. Jeżeli w wypadku zniesienia szkoły (§§ 66., 2, i 157., ustęp 1.) powstaną spory co do roszczeń sił nauczycielskich przy tejże szkole stale ustanowionych, winny spory te, o ile nie można ich zagodzić, rozstrzygać przełożone władze kościelne, w pierwszej instancji wydział senioralny, uwzględniając szczególne stosunki każdego wypadku.

15. Prowizoryczne ustanowienie nauczycieli, posiadających świeadectwo dojrzałości, następuje w ten sam sposób co stale ustanowienie nauczycieli, uzdatnionych do nauczania. Poprzedzające postanowienia, obowiązujące co do stałych nauczycieli, należy odpowiednio stosować do prowizorycznie ustanowionych nauczycieli z tą zmianą, że tym ostatnim może presbyterstwo (przełożęństwo szkolne) wypowiadać kwartalnie. Stosunek umowny wolno jednak rozwiązać tylko z końcem roku szkolnego.

Jeżeli prowizorycznie ustanowiony nauczyciel ma być stale ustanowiony w tej samej szkole po uzyskaniu kwalifikacji nauczycielskiej, należy przy jego powołaniu i potwierdzeniu postępować podług powyższych postanowień, dotyczących stałego ustanowienia nauczycieli w ogólności.

16. Jeżeli się okaże koniecznym przyjąć krajowca na nauczyciela pomocniczego jedynie w celu tymczasowego sprawowania opróżnionej posady nauczycielskiej, może to uskutecznić presbyterstwo (przełożęństwo szkolne) za doniesieniem seniorowi i państwowej powiatowej władzy szkolnej

(§ 51., 6). Władze te należy też bezzwłocznie uwiadomić o każdej zmianie osoby nauczyciela pomocniczego.

§ 148., nowy ustęp szósty i siódmy:

Jeżeli ewangelicki zbor lub gmina szkolna nadaje ewangelickiemu nauczycielowi, posiadającemu kwalifikację nauczycielską, stałą posadę wyłącznie w celu udzielania nauki ewangelickiej religii w publicznych szkołach ludowych, względnie także wydziałowych, istniejących w ich okręgu, wówczas należy odpowiednio stosować względem powołania i potwierdzenia, jakoteż praw i obowiązków oraz opróżnienia jego posady, przepisy § 145., obowiązujące co do stale ustanowionych nauczycieli przy ewangelickich szkołach.

Ułożenie planów naukowych dla nauki ewangelickiej religii w szkołach ludowych i wydziałowych, seminariach nauczycielskich i szkołach średnich należy do naczelnej rady kościelnej (§ 142.).

§ 157., ustęp pierwszy:

Jeżeli zakład kościelny lub szkoła ewangelicka przestanie istnieć, wówczas winien właściwy organ kościelny, o ile nie sprzeciwiają się temu postanowieniu listów fundacyjnych lub statutów, powziąć uchwałę o dalszem użyciu majątku odnośnego zakładu za przyzwoleniem naczelnej rady kościelnej, przyczem ma się wziąć na wzgląd tę ewentualność, że zwinęty zakład może powstać na nowo. W szczególności musi być w razie zniesienia ewangelickiej szkoły majątek do niej należący zachowany stale dla celu, na który go przeznaczono, a tak samo należy dochody z niego używać wyłącznie na ewangelickie cele szkolne, względnie naukowe."

Powyższe postanowienia ogłasza się niniejszem.

Hussarek wlr.

156.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty oraz sprawiedliwości z dnia 25. lipca 1913,

tyczące się prawa Zakonu udzielnego kawalerów maltańskich do pozbywania i obciążania jego majątku nieruchomego.

W miejsce ustępu drugiego rozporządzenia ministeryalnego z dnia 24. stycznia 1886, Dz. u. p. Nr. 17, wstępują następujące postanowienia:

„Od tego obowiązku uwolniony jest udziałowy Zakon kawalerów maltańskich na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 9. maja 1913, przy następujących pozbyciach i obciążeniach jego wyżej wymienionego majątku, a mianowicie przy umowach o zamiany dla zaokrąglenia, gdy jednakowa wartość przedmiotów zamienianych udowodniona jest opinią dwóch znawców sądowych. tudzież przy wszelkich pozbyciach na budowę dróg, kolei żelaznych, na założenie kopalni itd., które się dokonuje w celu uniknięcia przymusowego wywłaszczenia, w końcu aż do dalszego zarządzenia przy wszelkich pozbyciach, nie przekraczających kwoty wartości 20.000 koron.“

Hochenburger wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

157.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 25. lipca 1913,**

dotyczące upoważnienia Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Schalkhof do ekspedycji wywozowej cukru.

Upoważnia się Urząd celny poboczny II. klasy w Schalkhof do ekspedycji wywozowej nieopodatkowanego cukru.

Zaleski wlr.

158.**Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 26. lipca 1913,**

dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej.

Następujące postanowienia przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, uzupełnia się, względnie zmienia się w sposób następujący:

I. Co do przepisu wykonawczego.

W dodatku C do § 18. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej należy po ustępie pierwszym rozdziału b) (Broni i części składowe broni) dodać następujący ustęp nowy:

O posyłkach broni palnej ręcznej i łuf do niej, sprowadzanych z zagranicy przez osoby prywatne. to znaczy nie przez handlarzy i wytwórców broni. należy donosić władzy bezpieczeństwa miejsca zamieszkania adresata, jeżeli przeznaczone są dla odbiorców w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych. a król. węg. Zakładowi probierczemu dla broni palnej ręcznej w Budapeszcie, jeżeli posyłki te przeznaczone są dla odbiorców, mieszkających na Węgrzech. Postanowienie to nie stosuje się jednak do broni, wprowadzanej w zwykłym obrocie granicznym przez nadgranicznych mieszkańców jako przedmioty podręczne w podróży.

II. Co do objaśnień.

W uw. do Nru 14. należy dodać następujący nowy ustęp:

Przy świeżych bananach na pniu należy z ciężaru, podlegającego oczeniu, potrącić 30%.

W uw. og. do kl. XXII.—XXV., rozdział IV., punkt 6., należy skrócić postanowienia pod I. d) do f) i II. i wstawić natomiast następującą osnowę:

- d) pojedyncze przędze bawełniane, lniane, przędze ramiey, konopne, jutowe i wełniane w motkach, bez względu na wielkość i zwinienie, oraz w cewkach krzyżowych, bez względu na ich ciężar, jeżeli ich nie przygotowano do sprzedaży drobniagowej zapomocą winiet, pętlic itp.;
- e) podwójne lub wielokrotne przędze bawełniane, lniane, przędze ramiey, konopne, jutowe i wełniane w cewkach krzyżowych, jeżeli ich nie przygotowano do sprzedaży drobniagowej zapomocą winiet, pętlic itp. i jeżeli ciężar ich przewyższa przy przędzy bawełnianej 200 g, zaś przy przędzach lnianych i konopnych 600 g (przędze ramiey, jutowe, wełniane w cewkach krzyżowych bez względu na ciężar);
- f) 1. przędze bawełniane o dwu lub trzech skrętach w motkach:
  - a) surowe lub bielone, bez względu na ciężar motka,
  - β) barwione (także druczkwane), macerowane:

poniżej Nr. 20. ang. przy ciężarze motka 30 g lub więcej, od Nr. 20. ang. w górę wszystkie motki bez względu na ich ciężar;
2. przędze bawełniane o czterech lub więcej skrętach w motkach, surowe, bielone, barwione (także druczkwane), macerowane:

poniżej Nru 30. ang. przy ciężarze motka, wynoszącym 45 g lub więcej, od Nru 30. ang. w górę wszystkie motki bez względu na ich ciężar.

Ad 1. i 2. pod warunkiem, że motki nie mają przewiązki z węzłem i także pod innym względem nie są przyrządzone do sprzedaży drobniagowej;

g) przy przędzach lnianych, przędzach ramicy, konopnych i jutowych motki, nie mające przewiązki (tak zw. motki zwijane w kłębek na krzyż) lub związane tylko biegnącą luźnie na krzyż nitką, nie obejmującą silnie części motka, i związaną węzłem, które nie są przez dalsze przysposobienie przygotowane do sprzedaży drobiazgowej, a przy przędzach lnianych i konopnych oprócz tego mają nici o długości większej niż 2000 m;

h) przy przędzach wełnianych o dwu lub więcej skrętach w motkach:

1. wszelkie surowe przędze bez względu na ciężar motka,
2. wszelkie przędze bielone lub barwione (także druczowane lub mienione) o dwu lub trzech skrętach, których motki mają ciężar, wynoszący 30 g lub więcej.
3. wszelkie przędze bielone lub barwione (także druczowane lub mienione) o czterech lub więcej skrętach, których motki mają ciężar, wynoszący 45 g lub więcej,

w wszystkich trzech wypadkach pod warunkiem, że motki nie mają przewiązki, związanej w węzeł i pod innym względem nie są przygotowane do sprzedaży drobiazgowej;

i) jedwab w wszelkiej postaci, z wyjątkiem jedwabiu do szycia z Nru 246.

11. Jako przędze, przysposobione na sprzedaż drobiazgową należy odcieć:

a) przędze w rozmaitych małych postaciach, t. j. na listkach z kartonu, krążkach, pierścieniach, cewkach z kartonu, gwiazdach do nawijania itp., przędze ułożone lub zapakowane w kartonach lub papierze zbytkowym (razem z ciężarem tych opakowań), przędze w talkach (małych motkach) i w kłębkach; przędze w kłębkach bez względu na długość nici i ciężar;

b) motki przędzy, związane w sposób, który przekracza przewiązanie, potrzebne dla celów tkackich (zapomocą biegnącej luźnie na krzyż nitki, nie obejmującej silnie części motka i związanej w węzeł) tak, że motek, przez przerwanie go w miejscach, gdzie są węzły, rozpada się na małe talki, których można osobno używać,

z wyjątkiem przędzy, wymienionych pod l. d; przy przędzach gładzonych w motkach wiązanie w węzły, przekraczające przewiązanie, potrzebne w celach tkackich, nie uzasadnia jeszcze ocenia według Nru 188.

c) Oprócz tego należy wszystkie przędze, przysposobione w sposób inny, jak to określono w punkcie l. odcieć jako przędze, przysposobione do sprzedaży drobiazgowej.

Urzędy celne, wyposażone w upoważnienia urzędów celnych głównych, upoważnione są jednak do ocenia przędz, przysposobionych do sprzedaży drobiazgowej, które w sposób udowodniony sprowadza się tylko do użycia fabrycznego (jak n. p. do wyrabiania przedmiotów szmuklerskich, tkania wstążek, do oplatania kabli itd.) a to według ich właściwości pod innym względem wówczas, jeżeli strona na deklaracji towarowej pisemnie oświadczy gotowość pozwolenia na dokonanie przez urzędowe organa skarbowe czasowych oględzin w jej lokalu fabrycznym w celu sprawowania kontroli nad rzeczywistym przerabianiem przędzy w sposób fabryczny. — Wymieniony tu dowód użytku fabrycznego można tylko wtedy uważać za dostarczony, jeżeli rozchodzi się o przerabianie przędzy na stolkach i zapomocą maszyn, z wyjątkiem jednakoż maszyn do szycia.

W ustępie 2. uw. 1. do Nru 544. należy zamiast zdania końcowego „osłon staniolowych . . .” nie uważa się za ochronę metalową.“ zamieścić następujące postanowienie:

również nie należy drutów przewodowych z osłonami z blachy lub drutu uważać za druty przewodowe z ochroną metalową, jeżeli razem z temi osłonami wagą mniej niż 300 g na metr bieżący.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie.

Zaleski wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

